

Το τελευταίο Σάββατο του μήνα αποφάσισα να πάω τον σκύλο μου τον Ερμή μια βόλτα, όμως όχι στο κοντινό πάρκο της γειτονιάς μου, όπου τον πηγαίνω συνήθως. Όχι, αυτή τη φορά θα παίζαμε σε ένα έρημο μέρος, σχεδόν απέναντι από το πάρκο, για να μην τον ενοχλεί κανείς. Καθώς τον ακολουθούσα για να μην τον χάσω πρόσεξα πως κάτω στο έδαφος υπήρχε μια ξύλινη πόρτα. Την άνοιξα με προσοχή περιέργη να δω σε τι περιπέτεια θα έμπλεκα πάλι! Τα σκαλοπάτια πίσω από την πόρτα με οδήγησαν σε ένα σκοτεινό δωμάτιο. Ξαφνικά άκουσα ένα θόρυβο, ο Ερμής που με ακολουθούσε άρχισε να γαβγίζει, αλλά και οι δυο μας ηρεμήσαμε όταν καταλάβαμε πως στο σκοτάδι βρισκόταν ένα κορίτσι. Το πλησίασα ρωτώντας το πώς το λένε. Εκείνο μου απάντησε, «Μύρτις». Χωρίς να διστάσω τη ρώτησα από πού καταγόταν, γιατί δεν ήταν και τόσο συνηθισμένη – είχε μακριά αχτένιστα μαύρα μαλλιά, γαλαζοπράσινα μάτια, ροδοκόκκινα μάγουλα, κόκκινα χείλη, στραβά δόντια. Επιπλέον, είχε μακριά χέρια, λίγα παραπάνω κιλά, κοντά πόδια. Τα ρούχα της ήταν ξεχειλωμένα και σκισμένα. Η απάντηση της ήταν απλή: «Από την αρχαία Ελλάδα!» Ξαφνιάστηκα! Πώς θα μπορούσε να ζει ακόμα; Η Μύρτις κατάλαβε ότι δεν μπορούσα να την πιστέψω. Έτσι μου εξήγησε πως είχε έρθει από τον κάτω κόσμο, για να κάνει φιλίες. Έπειτα από αυτό μου είπε την ιστορία της: την εποχή του Πελοποννησιακού πολέμου ξέσπασε μια επιδημία θανατηφόρα. Πολλοί από τους συγγενείς της, μαζί τους και η ίδια, έπεσαν θύματα της αρρώστιας αυτής.

Μετά από αυτό παίξαμε βόλους, κότσια, κουτσό, μπάλα, σβούρα, κοκαλάκια και πολλά άλλα. Έπειτα αρχίσαμε να μιλάμε για τον πολιτισμό σήμερα και τότε, τι έχει αλλάξει, τους τρόπους μεταφοράς κ.ά. Κάποια στιγμή άρχισε να μου μιλάει για τους «μεγάλους» της εποχής της, δηλαδή για τον Αριστοφάνη και τις κωμωδίες του –πολλές από τις οποίες είχε παρακολουθήσει στο θέατρο– για τον Ευριπίδη, τον Αισχύλο, τον Σοφοκλή κ.ά. Τέλος μου είπε για τον Περικλή και για τον χρυσό αιώνα. Όταν σταμάτησε εγώ ντράπηκα, γιατί στα χρόνια μας δεν έχουμε κανέναν σπουδαίο πολιτικό ή κάποιον «μεγάλο» συγγραφέα, εκτός από τον Νίκο Καζαντζάκη, όμως εγώ δεν τον γνώρισα για να μπορέσω να της τον «συστήσω» σα να ήταν κι αυτός εκεί, όπως έκανε εκείνη! Ξάφνου ο Ερμής άρχισε να γαβγίζει λυσσασμένα. Το γάβγισμα του αντηχούσε στα τοιχώματα των αυτιών μου. Δεν άντεχα άλλο! Μέχρι που ...ξύπνησα! Όλα αυτά τα ονειρεύτηκα στη σκιά ενός δέντρου! Μετά από λίγο που γυρίσαμε στο σπίτι δεν άφησα κανέναν χωρίς να του αφηγηθώ το όνειρο μου με λεπτομέρειες. Παραδέχομαι πως αυτό μου πήρε πολλή ώρα, αλλά όλοι κατάλαβαν τι έγινε. Τέλος έβγαλα το συμπέρασμα πως το όνειρο μου επηρεάστηκε από την εκπομπή «το Λαμπιόνι» την οποία είχα ακούσει το πρωί της ίδιας μέρας που έγινε το παράξενο αυτό περιστατικό!!!

Αφήγηση από την Αγνή Στρομπούλη στην εκπομπή «Το Λαμπιόνι» της 30ης Ιουλίου 2011, πατήστε εδώ για να την ακούσετε να διαβάζει την ιστορία της Μύρτιδος της Λουκίας Αποστολίδη

{mp3}lampioni2{/mp3}